

Τα Συν και τα Πλην της Παγκοσμιοποίησης ως έχουν Σήμερα

Γράφει ο **Βύρων Τομάζος**, Μηχανολόγος - Απόφοιτος Πολυτεχνείου Μονάχου

Τελευταίως, το θέμα της παγκοσμιοποίησης έχει γίνει πολύ επίκαιρο ειδικά με τις εκλογές στην Αμερική, με το ποντάρισμα του **Trump** και σ' αυτό και με τις αύξηση των εθνικιστών στην Ευρώπη. Ο περισσότερος κόσμος είναι κάπως συγκεχυμένος όταν μιλάει για παγκοσμιοποίηση. Κάθε ένας τη βλέπει από τη σκοπιά του και από το συμφέρον του. **Παγκοσμιοποίηση ή διεθνοποίηση** είναι η αυτονόμηση όλων εκείνων των παραμέτρων (οικονομία, επικοινωνία κλπ) οι οποίες μέχρι πρόσφατα (μερικές δεκαετίες) επεδίωκαν να έχουν σύνορα μέσα σε ένα κράτος - προστάτη. Παράμετροι που τείνουν να ελευθερώνονται και να διαχέονται, **ακολουθώντας την παγκοσμιοποίηση, είναι το εμπόριο, η κοινωνική δομή, η τεχνολογία, η κουλτούρα, το πολιτικό σύστημα, η γνώση κλπ.** Ο όρος συχνά χρησιμοποιείται στην επιχειρηματολογία την ανάγκη μιας νέας καθολικού τύπου ηγεμονίας στον κόσμο. Ο όρος χρησιμοποιείται τουλάχιστον από το 1944 και ο πρώτος που τον χρησιμοποίησε σε οικονομικό πλαίσιο ήταν ο Θήντορ Λέβιτ.

Ορισμός: Ένας τυπικός, αν και περιοριστικός, ορισμός είναι αυτός που δίνει το Διεθνές Νομισματικό Ταμείο, ο οποίος δίνει έμφαση στην αυξανόμενη οικονομική αλληλεξάρτηση των χωρών παγκόσμια μέσω του **αυξανόμενου όγκου και ποικιλίας διεθνών συναλλαγών αγαθών και υπηρεσιών, της ε-**

λεύθερης ροής κεφαλαίου διεθνώς, και της γρήγορης και ευρείας διάχυσης της τεχνολογίας. Παρόλο που η παγκοσμιοποίηση είναι ένα ιδιαίτερα περίπλοκο σύμπλεγμα φαινομένων και σχέσεων, εντούτοις μπορεί κάποιος να διαχωρίσει διάφορες πτυχές της:

- **βιομηχανική παγκοσμιοποίηση** - η ενίσχυση και επέκταση των πολυεθνικών εταιρειών
- **χρηματοπιστωτική παγκοσμιοποίηση** - η ανάδυση παγκόσμιων χρηματοπιστωτικών αγορών και η πιο εύκολη πρόσβαση σε εξωτερικές χρηματοδοτήσεις για εταιρικούς και κρατικούς δανειζόμενους
- **πολιτική παγκοσμιοποίηση** - η επέκταση των πολιτικών συμφερόντων σε περιοχές και χώρες που δεν γειτνιάζουν με τα πολιτικά ισχυρά κράτη
- **παγκοσμιοποίηση της πληροφόρησης** - αύξηση της ροής πληροφόρησης μεταξύ γεωγραφικά μακρινών περιοχών
- **πολιτισμική παγκοσμιοποίηση** - ανάπτυξη διαπολιτισμικών επαφών και δημιουργία μιας παγκόσμιας κουλτούρας.

Συνέχεια στη

σελίδα 4

Τα Συν και τα Πλην της Παγκοσμιοποίησης ως έχουν Σήμερα

(Σε ασύνδετο σχήμα)

Γράφει ο
Βύρων Τομάζος
Μηχανολόγος,
Απόφοιτος Πολυτεχνείου
Μονάχου
e-mail: btomazos@gmail.com

Σύμφωνα με τον Ισμαήλ Σαρίφ, η παγκοσμιοποίηση είναι η **παγκόσμια διαδικασία ομογενοποίησης τιμών, προϊόντων, απολαβών, τόκων, και κερδών**. Η ανάπτυξη της παγκοσμιοποίησης έγκειται σε τρεις παράγοντες: στον ρόλο της μετανάστευσης ανθρώπων, στο διεθνές εμπόριο, και στις γρήγορες μετακινήσεις κεφαλαίων και την ολοκλήρωση των χρηματοπιστωτικών αγορών.

Όπως προανέφερα η παγκοσμιοποίηση είναι περίπλοκο σύμπλεγμα φαινομένων και σχέσεων, δεν είναι άσπρο-μαύρο.

Το σημερινό μείζον πρόβλημα είναι ότι η εργασία στον πλούσιο κόσμο αντικαθίσταται από την ανάθεση ανάλογης εργασίας σε φτωχότερες χώρες με φθηνότερο μεροκάματο, με αποτέλεσμα να δημιουργείται ανεργία σε ορισμένες τοπικές κοινωνίες.

Διάβασα ότι ειδικά στη βιομηχανία επίπλων και γενικά στην ελαφριά βιομηχανία πχ στην Ιταλία ολόκληρα χωριά που επί πολλές γενιές έφτιαχναν καρέκλες οι εταιρείες έκλεισαν και μετέφεραν τη παραγωγή καρεκλών στη Κίνα και οι άνθρωποι εκεί έμειναν άνεργοι. Εδώ στον Πειραιά είχαμε μια οικογένεια που αυτή για πολλές γενιές έφτιαχνε κιθάρες και έκλεισε θυμάμαι εδώ και πολλά χρόνια γιατί κάποια εταιρεία από την Taiwan τις έφτιαχνε φθηνότερα. Ακόμα και η ναυπηγική τεχνολογία των ναυπηγείων του Νιάρχου στο Σκαραμαγκά και η οποία μεταδόθηκε σχεδόν σε όλη τη ναυπηγική ζώνη και είχαμε μια από τις καλύτερες ναυπηγοεπισκευαστικές ζώνες ειδικά το ναυπηγικό τμήμα μεταφέρθηκε στην Ασία σε ένα μεγάλο ποσοστό της.

Θυμάμαι στις αρχές του '70 η εταιρεία του Λιβανού έδωσε παραγγελία το πρώτο tanker στα νεοσύστατα τότε ναυπηγεία Hyundai της Κορέας τα οποία πήραν την τεχνολογία από τα στελέχη του Λιβανού οι οποίοι γνώριζαν τι βαπόρι ήθελαν και πως το ήθελαν οι οποίοι τότε μας ανέθεσαν στην εταιρεία μας **Τεχνάβα** να υπολογίσουμε και να σχεδιάσουμε όλο το σύστημα σωληνώσεων με αντίστοιχες κάσες - συστοιχία κρουρών κτλ και τα σχέδια τα οποία έκαναν δυο σχεδιαστές των Ελληνικών Ναυπηγείων του Νιάρχου και τους θεωρητικούς υπολογισμούς η αφεντιά μου για να ευλογήσω λίγο και τα γένια μου πάλι.

Η Hyundai έγινε το μεγαλύτερο ναυπηγείο του κόσμου και τα δικά μας ναυπηγεία έκλεισαν πέραν του φθηνότερου εργατικού δυναμικού που έχουν στην Ασία και για πολλούς άλλους λόγους οι οποίοι είναι γνωστοί. Αυτά που προανέφερα ως παράδειγμα είναι χειροπιαστά πλην της παγκοσμιοποίησης.

Γιατί τα γράφω όλα αυτά; Γιατί όλοι μας γενικά στο δυτικό κόσμο βοηθήσαμε τους Ασιάτες να αναπτυχθούν και να μας πάρουν τις δουλειές μας. Όμως αν το δει κανείς πιο σφαιρικά σήμερα στη παγκοσμιοποιημένη κοινωνία για να επιζήσεις πρέπει να είσαι ανταγωνισμός και αν το δούμε ακόμα πιο σφαιρικά λόγο του ανταγωνισμού και την παγκοσμιοποίησης οι τιμές των πλοίων κατέβηκαν πολύ και ως εκ τούτου και το κόστος της μεταφοράς των προϊόντων που σημαίνει πως και εμείς αγοράζουμε φθηνότερα προϊόντα και κάνουμε τη ζωή μας πιο εύκολη.

Δε δίνει κανείς το κπω how του ευχάριστα, αναγκάζεται εκ των πραγμάτων, αν δεν τα δώσεις εσύ θα τα δώσει ο αντίπαλος άλλωστε τώρα με την ευρεία διάδοση του ίντερνετ

είναι δύσκολο να κρατήσεις τα μυστικά της παραγωγής και των προϊόντων για μεγάλο χρονικό διάστημα, εκ των πραγμάτων είσαι αναγκασμένος να συνεργαστείς τουλάχιστο τα πρώτα χρόνια και να έχεις κάποια οφέλη

από τη συνεργασία. Αυτό είναι προτιμότερο από το να κλείσεις τελείως. Αυτή τη φόρμουλα χρησιμοποίησαν / χρησιμοποιούν τα περισσότερα εργοστάσια της Δύσης.

Παρόμοιες περιπτώσεις μεταφοράς τεχνολογίας έχω προσωπικές αρκετές πχ. στο λιμάνι του Tianjin συνάντησα δύο Έλληνες τότε που οι Κινέζοι μας είχαν πλησιάσει να τους δώσουμε τεχνολογία για να φτιάξουν μία όμοια εταιρεία σαν την Τεχνάβα και με ρωτάνε τι κάνετε εδώ; Τους λέω «ήθελαν να υπογράψουμε μια συμφωνία με τους Κινέζους για να φτιάξουμε μια αντίστοιχη εταιρεία σαν την Τεχνάβα» και μου λένε να μην κάνουμε τίποτα γιατί θα πάρουν την τεχνολογία και θα σε αφήσουν «Εμείς έχουμε μια εταιρεία που φτιάχνουν καθίσματα αυτοκινήτων και τα στέλνουμε στη Γερμανία στη Mercedes, αρχίσαμε εδώ και 5 χρόνια και αφού έμαθαν οι Κινέζοι τη δουλειά, όχι μόνο μας έδωξαν αλλά μας ανταγωνίζονται και στη Mercedes και κοινοποιούμε να κλείσουμε». Εν συνεχεία για καλή μου τύχη που μου είπαν αυτό εγώ ζήτησα από τους Κινέζους ένα μεγάλο ποσό αν σπάσουν το συμβόλαιο και τελικά δε δέχτηκαν.

Βέβαια αν δούμε τη περίπτωση του χωριού της Ιταλίας ή την ναυπηγοεπισκευαστική μας βάση που έφυγαν όλες οι δουλειές και πήγαν στην Ασία θα είμαστε κάθετοι αντίθετοι στην παγκοσμιοποίηση. Βέβαια η ανάγκη λένε στην Χίο ξυπνάει τον αγωγιάτη, αναγκαστήκαμε να στραφούμε σε άλλες αγορές και ενώ παλιά ο τζίρος μας ήταν 80% στην Ελλάδα, φτιάχονταν τότε καμιά σαρανταπενταριά μικρά και μεγάλα βαπόρια και μετασκευές το χρόνο ενώ τώρα ελάχιστα τέσσερα - πέντε.

Εμείς επικεντρωθήκαμε κυρίως στην Ασία και στις υπηρεσίες ανά τον κόσμο και έτσι επιζήσαμε και αντιστράφηκαν οι σχέσεις - τώρα 80% εξωτερικό και 20% από Ελλάδα. Βέβαια ορισμένοι ανταγωνιστές είχαν την ατυχία να μην τα καταφέρουν.

Όμως τον τελικό ενισχυτικό ορό με διαχρονική βιωσιμότητα στη παγκοσμιοποίηση είναι το internet με τις υπερπόντιες διασυνδέσεις στην υψηλή και φυσικά το cloud (...σύννεφο...)

Για μένα δεν υπάρχει επιστροφή. Κατά το παράδειγμα του μακαρίτη του Αβέρωφ η παγκοσμιοποίηση είναι το μαντρί με τα πρόβατα, όποιος μείνει απέξω θα τον φάει ο Λύκος, από παράδειγμα η Αλβανία του Χότζα που απομονώθηκε.

Ειδικά για τους συντρόφους και μη οι οποίοι ναι μεν υποστηρίζουν πως σύμφωνα με τα μανιφέστα δεν υπάρχουν σύνορα, «προλεταριάτα όλου του λαού ενωθείτε» εντούτοις είναι αντίθετοι στη παγκοσμιοποίηση, βγάλτε εσείς συμπεράσμα...

Από την άλλη πλευρά φέρνω ως παράδειγμα την εταιρεία μας πάλι, πήραμε τεχνολογία από μία αγγλική εταιρεία και φτιάξαμε ένα εργοστάσιο για πλαστικές βάρκες και καπόνια (γερανοί βαρκών). Τα πήγαμε πολύ καλά, εμείς βελτιώσαμε τους όρους παραγωγής και στο τέλος γίναμε ενδοεταίρικά ανταγωνιστές αφού πέραν από το μεροκάματο που ήταν τότε φθηνότερο από την Αγγλία είχαμε και 30% λιγότερες εργατώρες για να φτιάξουμε μια βάρκα... Βλέπετε ότι εμείς οι Έλληνες είμαστε σκεπτόμενοι εργάτες και «παπεντάδες». Το μητρικό εργοστάσιο της Αγγλίας έκλεισε, το δικό μας το πουλήσαμε και υπάρχει ακόμα. Οι Άγγλοι τότε έπνεαν τα μένα...

Επίσης ένας άλλος φίλος μου είχε ένα εργοστάσιο που φτιάχνουν μηχανήματα που φτιάχνουν παπούτσια, είναι πρωτοποριακός, αυτοδημιούργητος και από τα λίγα μοναδικά εργοστάσια στον κόσμο, πουλάει αρκετά μηχανήματα ανά τον κόσμο, και στην Κίνα οι οποίοι συνέχεια τον κυνηγούν να συνεργαστούν, ο οποίος δεν συγκατατίθεται. Τον αντιγράφουν όμως μέχρι να τον αντιγράψουν αυτός βγάζει κάτι καλύτερο αλλά είναι και αυτός αναγκασμένος να ακολουθεί την ρότα της παγκοσμιοποίησης.

Η μοντέρνα τεχνολογία έχει αλλάξει τις συνθήκες εργασίας και η παγκοσμιοποίηση έχει ενισχύσει το διεθνή ανταγωνισμό. Κάποτε γενιές εργατών δούλευαν στην ίδια δουλειά, τώρα πλέον μέσα σε λίγα χρόνια οι απαιτήσεις είναι τέτοιες που περίπου 40% των εργαζομένων σε πέντε χρόνια θα πρέπει να αλλάξουν εργασία-επάγγελμα.

Σίγουρα η παγκοσμιοποίηση δημιουργεί πολλά προβλήματα στις τοπικές κοινωνίες που εξαρτώνται κυρίως από ένα προϊόν

ή μία υπηρεσία πχ παραγωγή καρέκλας όμως σήμερα η πρόκληση είναι να βρεθούν θέσεις εργασίας γι' αυτούς του εργαζομένους που έχουν εκτοπιστεί. Πρέπει να επινοηθούν νέες θέσεις εργασίας αλλά σαν τελευταίο αντίδοτο θα πρέπει να γίνει αποδεκτή και η ανεργία η οποία πρέπει να αμοιβείται ικανοποιητικά από το κράτος. Επίσης μια άλλη τελική λύση θα είναι να μοιραστούν τις υπάρχουσες εργασίες περισσότεροι εργαζόμενοι.

Τι είναι καλύτερο; Να έχουν ορισμένοι δουλειά ή κανένας; Λέω κανένας γιατί εδώ στην Ελλάδα και στην Ευρώπη έχουν κλείσει πολλές επιχειρήσεις επειδή δεν υπάρχει η ευελιξία των απολύσεων. Θυμάμαι ο Νιάρχος έλεγε τότε από τους 6.000 αφήστε με να απολύσω 1.000 για να γίνω ανταγωνισμός και όταν ανακάμψω θα τους επαναπροσλάβω. Δυστυχώς τα ναυπηγεία έκλεισαν, όχι ότι είναι ο κύριος λόγος αλλά από τους κυριότερους. Η επιχείρηση για να επιζήσει στη παγκοσμιοποιημένη αγορά **πρέπει ο εργαζόμενος να έχει δικαίωμα να απεργήσει αλλά και ο εργοδότης να απολύσει** για να υπάρχει αν θέλετε ισορροπία διαφορετικά οι επιχειρήσεις κλείνουν. Όσοι μένουν χωρίς μια ενδιαφέρουσα εργασία σε παρατεταμένο χρονικό διάστημα έχουν κάθε λόγο να είναι θυμωμένοι. Η παγκοσμιοποίηση όμως έχει βοηθήσει σημαντικά τους φτωχούς όλου του κόσμου **και είναι λάθος να στοχοποιείται από συντρόφους και μη ότι είναι η κύρια αιτία της κατάστασης**, είναι μια αιτία σε μεμονωμένες καταστάσεις αλλά ο κύριος λόγος για μένα είναι ότι οι ίδιοι οι άνεργοι δεν κάνουν τίποτα για τον εαυτό τους, να επιμορφωθούν και να βρουν οποιαδήποτε δουλειά μέχρι να περάσει η κρίση.

Τα οφέλη της παγκοσμιοποίησης μπορούν να διατηρηθούν και να επεκταθούν αν οι κερδοσένοι από αυτούς αποζημιώσουν / μοιραστούν ένα μέρος του όλου με τους χαμένους. Πρέπει να βρεθεί μια δίκαιη φόρμουλα και την κύρια ευθύνη γι' αυτό την έχει το κράτος.

Το πώς θα αποζημιωθούν οι χαμένοι της παγκοσμιοποίησης θα είναι ένα μακροοικονομικό στοίχημα των ετών που έρχονται. Ο λαϊκισμός του παρελθόντος σε πολλά θέματα και στη παγκοσμιοποίηση δεν ισχύει πλέον, όπως δεξιοί / αριστεροί, φιλελεύθεροι / συντηρητικοί. Ο κόσμος πλέον αρχίζει να γίνεται πιο ρεαλιστής και βλέπει τα πράγματα από άλλη σκοπιά. Τώρα μας έχουν πάρει σβάρνα όλους. Οι καινούριες απαιτήσεις των καιρών για να κρατήσουμε τις εργασίες μας και να βγάλουμε καινοτόμα προϊόντα και υπηρεσίες κρατώντας πάντα στο μυαλό μας αυτό που λένε οι Εβραίοι για τα μαγαζιά, τοποθεσία, τοποθεσία, τοποθεσία έτσι και δια τη διασφάλιση της εργασίας μας θα έλεγα επιμόρφωση, επιμόρφωση, επιμόρφωση. **Ο ανταγωνισμός είναι παγκόσμιος και κανένα κράτος δε μπορεί να σε προστατέψει.**

Το παγκοσμιοποιημένο σύστημα έχει τους όρους του, κυρίως της προσφοράς και της ζήτησης, δυστυχώς στην Ελλάδα παρόλο που έχουν κάνει αρκετά σε αυτόν τον τομέα και έχουμε αρκετά ανταγωνίσματα προϊόντα και δεν εννοώ μόνο λάδι και σταφίδες, θα πρέπει να κάνουμε περισσότερα πχ είμαστε τρομερά ανταγωνιστικοί στην εξαγωγή πνευματικού υλικού, κάπου 400.000 άνθρωποι έχουν φύγει στο εξωτερικό και είναι μια εξαγωγή με κυρίως αρνητικό πρόσημο παρόλο που μειώνει την ανεργία. Κάπου διάβασα ότι αυτοί στο βωμό της παγκοσμιοποίησης προσφέρουν εννέα δις στις χώρες που εργάζονται και φυσικά που χάνει η Ελλάδα.

Ας ελπίσουμε ότι θα φτιάξουμε τέτοιες συνθήκες στην Ελλάδα που τουλάχιστον ορισμένοι από αυτούς έχοντας αποκτήσει ευρωπαϊκή εμπειρία και νοστοροπία θα επιστρέψουν να μεταφέρουν μαζί τους αυτά που απέκτησαν και να βοηθήσουν λίγο να αναπληρωθεί εν μέρει το κενό που χάθηκε / χάνεται για την Ελλάδα.

Δεν θα πρέπει εμείς οι Έλληνες να φοβόμαστε την παγκοσμιοποίηση. Εμείς την εισαγάγαμε και αυτήν, πριν από χιλιάδες χρόνια, με τις αποικίες μας, με τον Μέγα Αλέξανδρο, που εκεί δεν είμαστε σαν τους πρόσφατους αποικιοκράτες. Εκεί ενσωματωθήκαμε με τους λαούς που κατακτήσαμε και προοδεύσαμε μαζί τους.